

[Horn.]

målsætningen: at gøre vor folkeskole bedre og stærkere, og at man ikke begynder at hænge sig i den strid, der har været ført indtil nu, men erkender, at et stort flertal af folketinget har ønsket disse love, erkender, som det er sagt fra lærerorganisationernes side gang på gang: at det jo er folketinget, der skal skrive lovene, og så skal vi nok gøre vort bedste for at få noget ud af dem, uanset om de er gode eller ej. Jeg ønsker lykke til, at denne opgave må blive løst på bedst mulig måde og så betids, at der ikke bliver vanskeligheder for skolens indre arbejde.

Vi ved jo alle, at den diskussion, der har stået om skolen, i lang tid har hindret, at en række opgaver vedrørende skolens indre arbejde har kunnet løses, som man havde kunnet ønske, men det skulle der være gode muligheder for nu.

Når dette er sagt, vil jeg gerne understrege, hvad jeg også gjorde ved anden behandling, og hvad jeg også har sagt til lærerorganisationerne i udvalget, at vort parti vedstår det tilsagn, der er givet om økonomisk at følge disse love op, således at rammerne kan udfyldes, som 1937-loven kræver det. 1937-lovens bestemmelser herom bliver ikke ændret, fordi vi vedtager disse nye love, og jeg ved, at man også er opmærksom på ude i kommunerne, at 1937-lovens arv med hensyn til materiale og nye klasseindretninger foreligger stadig. Vi kender den kritik, der har været rejst med hensyn til, at der ikke var de rigtige bøger og ikke var tilstrækkeligt med bøger. Dette må nu klares, for ellers vil man om få år kunne sige: dér kan man se, den nye lov duer ikke. Og det vil ikke være rimeligt, at den nye lov bedømmes ud fra, om man har tilstrækkeligt med bøger og har det rigtige materiel; derfor må det nu fremskaffes, og det vil sikkert også ske. Der er nemlig interesse ude i kommunerne for at gøre skolevæsenet så godt som muligt, så den side af sagen tror jeg er i de allerbedste hænder.

Tilbage står kun at gøre nogle få bemærkninger om de højere skoler, de højere læreanstalter og universiteterne. Jeg har sagt et par gange tidligere, at vi forstår udmærket både gymnasieskolens og universiteternes ængstelse for, at det ikke bliver

dem muligt at skabe studerende og universitetsuddannede af samme kvalitet som den, vi nu mener de har. Jeg forstår, at denne ængstelse kan være til stede, men jeg deler ikke den opfattelse, at den er begrundet og nødvendig. Vi tror tværtimod, det vil være muligt også efter den nye ordning, den nye struktur, de nye regler og undervisningsplanerne, der vil komme, at skabe både realister og studenter, som er kvalificerede til at gå ind til de videre studier, der kræves.

Jeg tror ikke, at den angst, gymnasieskolen nærer for, at der ikke kan skabes tilstrækkeligt sammenhæng mellem real- og gymnasieskolens planer, er begrundet. Det gode samarbejde, der hidtil har været mellem de to skoleformer, skulle gerne kunne fortsætte, og hvis det bliver tilfældet — og hvorfor skulle det ikke det — føler jeg mig helt sikker på, at det skulle være muligt at tilvejebringe sammenhængende læseplaner, som gør det muligt for gymnasieskolerne at skabe lige så gode studenter, som tilfældet er i dag. Man må ikke glemme, at børnene og de unge stadig er lige velbegavede i samme procentforhold, og trængen og lysten til at arbejde sig op på de højeste trin af rangstigen vil også stadig være til stede; selve drivkraften er ikke blevet mindre, måske tværtimod, fordi så mange ting tilskynder dem til at give den en tand til.

Universiteterne har gentagne gange, også på det sidste, udtrykt deres ængstelse for, hvad disse ændringer kan føre til, og som sagt er vi ikke uforstående over for synspunkterne. Det ærede medlem hr. Hvidberg sagde ved anden behandling, at det var lidt for letkøbt fra min side over for universiteterne blot at henvise til, hvorledes den gamle latinskole havde måttet bukke under i den århundredgamle kamp for at holde realismen nede. Det kan godt være, man kan sige det på den måde. Jeg mener nu, at hele det afsnit i Nordens og ikke mindst i Danmarks og Norges skolehistorie er lagt frem så tydeligt, så klart og så omfattende, at det ikke skulle være nødvendigt at gå i enkeltheder, og det vil jeg heller ikke gøre ved denne lejlighed. Der taler historiens blade både i dansk og norsk litteratur stærkt om, hvor nytteløs denne kamp har været, og hvor skadeligt det var at hindre